

ירושלים של תקופה

מאת חווה נתן, משוררת

מכתב 23 באפריל 2017:

את ספרך הגדול בכל המובנים "שתיקת התרנגול" השלמתי לקרוא אחר חצות. לא היה לי רצף קריאה, בשל מטלות ומטלות אבל בין הזמנים, מסע החיים המשפחתי שבסיפורים נכנס לי ללב, תוך קריאה וגם אחריה, ראיתי את התמונות חיות לפני של המשפחה ההורים שהם ניגודים גמורים זה לזו, חווי הבית והאוירה, האחים שכל אחד מהם מאופיין בייחודו, החצר על דמויותיה וירושלים של התקופה.

הייתה לי הזדהות עמוקה עם האם פלומה המתקשרת עם העליונים דרך המזוזה מעבירה תפילותיה בצינורות צדיקים יסוד עולם לעליונים, וכן באמצעות נשמות הציפורים והצמחים שבבלקון. הזדהיתי עם אישיותה ודרכיה, אותם אני מכירה אישית למען שלום בית והחלקת מדנים בדרך סובלימציות.

אלי המספר, ילד חכם סקרן ותמים, שנועד לגדולות נגע מאד לליבי. כאבתי את ילדותו, יתמותו ולא הבנתי למרות הקשיים של הקיום אחר מות האב, איך יכלה האם להפקיד את בן זקוניה ב"אבי היתומים" של הרב לבנטל אישרע ומייסר שפגע בנפשו הרכה והרגישה של הילד, שלוותה אותו טראומטית לאורך חייו. ייסורי המלאכות הרבות בהם התנסה אח"כ כנער לפרנס עצמו ואת האם במסגרת המקצועות שלא התאימו, לקחי ביה"ס לחיים. מפגשים עם טיפוסים אדם ללא רגישות, אולם בהמשך גם עם משפיעים לטוב, וגם אהבות ואכזבות, בספר מסכת ומסע חיים על תהליכיהם התפתחותיהם לקחיהם והטבעת עקבות כל מהלכם.

לא כותבת לגולל את הסיפור, הרגשתי בו גם יופי, כאב ופגיעות רבה של המספר, על השפה השורשית והכתיבה איני מוסיפה. גורלו של סימון נגע מאד ללב, מס כבד על ניפוץ ומות אידאליים גלגולי חיים טרגיים ומיוסרים מתוארים עד קברות הסנהדרין.....

מקווה שספרך זה זכה לפרסום הראוי לו. הייתי מעמידה אותו בשורה הראשונה של הספרים המיוחדים בעשורים האחרונים, לא אוסיף שלא יגבה ליבך. איך הגיבה המשפחה למקרא הספר?